

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **K. M., nar. X**
státní příslušnost X

zastoupen: **Mgr. Tomášem Císařem**, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, č. ev. ČAK 15 262

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. června 2024, č. j. CPR-17813-4/ČJ-2024-930310-V227

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 1. 2. 2024, č.j. KRPA-386402-13/ČJ-2023-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanovenou v trvání jednoho roku.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, tj. v tomto případě žalobce, čímž došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřiměřené, pokud jde o jím uložené opatření, neboť jeho neoprávněný pobyt na území České republiky trval pouze cca 6 – 7 dní a dostavil se dobrovolně na pracoviště prvoinstančního orgánu, kde chtěl řešit svou situaci. Vzhledem k těmto okolnostem má i za nepřiměřenou délku správního vyhoštění.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého života. Žalovaný se podle žalobce nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce.
5. Žalobce také žalovanému vytkl formalistické rozhodování a nezohlednění specifík celého případu, kdy jeho hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situaci.
6. Žalobce má napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť staví přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění pouze na zjištění, že žalobce má v zemi původu zázemí a má se tak kam vrátit, což nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.
7. Žalobce rovněž poukázal na to, že kromě neoprávněného pobytu na území České republiky pouze po dobu cca 17 dní (sic!) správní orgány nedostatečně zohlednily ve stanovené době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, též bezúhonnost žalobce, ojedinělé protiprávní jednání žalobce a jeho plnou spolupráci. To žalobce považuje za značný deficit napadeného rozhodnutí, podílející se na jeho nepřezkoumatelnosti.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s námitkami žalobce, které jsou shodné s námitkami uplatněnými v odvolacím řízení, vypořádal, a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Žalobce se dne 21. 11. 2023 dostavil na pracoviště správní orgánu prvního stupně, kde k prokázání svojí totožnosti předložil cestovní doklad č. X vydaný X, ve kterém bylo vyznačené již neplatné vízum vydané Polskou republikou s platností od 14. 11. 2022 do 13. 11. 2023 a následné vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 2. 12. 2022. Jiné oprávnění k pobytu na území České republiky již v cestovním dokladu vyznačeno nebylo.
11. Z kopie cestovního dokladu žalobce č. X vydaného X se podává, že poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo žalobci vyznačeno dne 25. 10. 2023 na hraničním přechodu Praha - Ruzyně a že naproti tomu nebylo v dokladu vyznačeno žádné následné výstupní razítko. V cestovním dokladu bylo dále vylepené vízum vydané Polskou republikou s platností od 14. 11. 2022 do 13. 11. 2023.
12. Dne 21. listopadu 2023 proto správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to výslovně z důvodu podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka řízení sepsaného téhož dne za přítomnosti svého zástupce a tlumočnice jazyka ruského uvedl, že naposledy na území schengenského prostoru, konkrétně do Polska, přicestoval dne 2. 12. 2022 a do České republiky přicestoval dne 25. 10. 2023 za bratrem a od té doby nevycestoval. Je mu známo, že je zde v době výsledku nelegálně ode dne 14. 11. 2023. Nevycestoval, protože si myslel, že si vízum prodloužení. Až advokát mu řekl, že to nelze. Na území České republiky má bratra a bratrance. V Uzbekistánu pak manželku a dvě děti, se kterými bydlí v rodinném domě svých rodičů, kam se může případně vrátit. V České republice nemá žádné společenské a kulturní vazby. Je zdravý a s ničím se neléčí. Neuplatňoval žádnou překážku ve vycestování s tím, že mu v zemi původu nic nehrozí.
13. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 22. 11. 2023, ev. č. ZS56805, se podává, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
14. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. Soud v dané věci vyšel z následujících právních předpisů.

17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn“.
18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
20. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí“.
21. Soud má v první řadě za prokázané, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 14. 11. 2023 po uplynutí platnosti víza č. X vydaného žalobci Polskou republikou. Ke dni zahájení správního řízení tak žalobce pobýval vědomě na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu v rozporu se zákonem celkem 8 dnů. Tuto skutečnost ostatně žalobce v podstatě ani nepopíral, až na rozdílnost v době, po kterou žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně.
22. Soud nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by se správní orgán I. stupně či žalovaný dopustily vůči němu nepřiměřeného postupu. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z protokolu o výsledku žalobce coby účastníka správního řízení, byly mu položeny dotazy týkající se právě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalobce uvedl, že v České republice nemá žádné politické, kulturní ani společenské vazby. Sdělil také, že ukončení jeho pobytu na území České republiky by nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života kvůli bratrovi pobývajícímu rovněž v České republice.

Naproti tomu v Uzbekistánu má manželku, obě svoje děti a rodiče. Za těchto okolností nelze o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce hovořit, když významnější část rodiny žalobce pobývá v Uzbekistánu, kdežto na území České republiky toliko jeho bratr a rovněž zmíněný bratranec. Žalobce přitom ke vztahu se svými bratrem ani bratrancem neuvedl žádné další podrobnosti. Správní orgán prvního stupně se tedy podle názoru soudu v rámci limitů žalobcem uváděných skutečností během svého výsledku důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze v tomto směru žádná zásadní pochybení vytknout.

23. Zákon jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění podle § 119 zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Soud jistě souhlasí s tím, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. V daném případě však správní orgány uzavřely správně, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do rodinného ani soukromého života žalobce, protože jim nezbylo než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.
24. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
25. Není také pravdou, že by správní orgány přiměřenost správního vyhoštění žalobce stavěly jen tom, že má v zemi původu zázemí a má se kam vrátit. Naopak se zabývaly úrovní začlenění žalobce do české společnosti, neexistencí společenských, kulturních a ekonomických vazeb na území České republiky, závažností jednání žalobce apod. (srov. kupř. str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí).
26. Námitce žalobce spočívající v nedostatečném odůvodnění stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, rovněž nelze přitakat. Správní orgán prvního stupně odůvodnil na straně 5 svého rozhodnutí, proč stanovil dobu,

po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, právě v trvání jednoho roku. V podrobnostech soud na tuto část odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu odkazuje. Současně zdůrazňuje, že z označené části odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu vyplývá, že správní orgán prvního stupně zohlednil mimo jiné i právě skutečnosti ve prospěch žalobce jako kupř. spolupráci žalobce a to, že sám přišel svůj pobyt řešit. Žalovaný pak nepochybil, pokud rozhodnutí nalézacího správního orgánu aproboval i v tomto směru, a lze odkázat v podrobnostech na část odůvodnění napadeného rozhodnutí obsažené na str. 5, 7 – 10.

27. Soud má tedy za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně v rozsahu odpovídajícím rozsahu a povaze odvolacích námitek žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
28. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k těmto závěrům.
29. Tam, kde žalobce dále vytýkal porušení § 2 odst. 3, 4 § 3, § 50 odst. 3 správního řádu, nutno konstatovat a souhlasit současně se žalovaným, že šlo ponejvíce o výtky v toliko obecné rovině a soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení. Co se týče okolností ve prospěch žalobce, tak i tyto správní orgány zjišťovaly, jak uvedeno shora, zabývaly se jimi a rovněž k nim přihlédly.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 14. srpna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce